

2. KORINTHUSI LEVÉL 9-10.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál korinthusiakhoz írt 2. levelének 9. fejezeténél.

Pál az ezt megelőző fejezetekben írt a korinthusiaknak arról az adományról, amelyet szeretett volna összegyűjteni és eljuttatni a jeruzsálemi testvérek részére, akik komoly anyagi gondokkal küszködtek. A jeruzsálemi gyülekezet nagyon sok problémával küszködött, nagyon komoly üldöztetésnek volt kitéve; tehát az ottani keresztények nagy szükségben voltak. Pál tehát arra bátorítja a nem zsidó gyülekezeteket, hogy mutassák ki szeretetüket a jeruzsálemi testvérek iránt azáltal, hogy adományt küldenek Jeruzsálembe Pálon keresztül. A 8. fejezetben Pál az adományok összegyűjtéséről ír. A 9. fejezetben pedig ismét arra kéri őket, hogy adományaikkal segítsék a jeruzsálemi hívőket.

2. Korinthus 9.1. A szentek iránti szolgálatról fölösleges írnom nektek.

2. Hiszen ismerem készségeket, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavaly óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget.

Pál tehát arról ír, hogy ők már egy évvel korábban is készen álltak arra, hogy segítsenek a jeruzsálemi hívőknek, és a készségességük felbuzdította a többi gyülekezet arra, hogy ők is a jeruzsálemi hívők segítségére siessenek. Nem hiába mondja Pál, hogy: „A ti buzgóságotok magával ragadta a többséget.”

3-as vers. De mégis elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekvésünk ebben az ügyben hiába való legyen.

Pál tehát előre küldte Tituszt egy másik testvérrel, hogy átvegyék a korinthusiaktól az összegyűjtött adományokat, hogy utána eljuttathassák Jeruzsálembe. Pál itt aggodalmának ad hangot. A korábbiakban dicsekedett a korinthusiak segítőkészségével és nagylelkűségével, most pedig egy kicsit nyugtalanodni kezd amiatt, hogy valóban megtörténik-e az adakozás. Ezért írja Pál a hármas versben:

3. De mégis elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekedésünk ebben az ügyben hiába való legyen, hanem amit megmondtam: készen legyetek.

4. És ha velem macedónok érkeznek, és felkészületlenül találják titeket, valamiképpen szégyent ne valljunk mi - hogy ne mondjuk: ti - ebben a bizodal munkban.

Pál tehát arra bátorítja a korinthusiakat, hogy valóban gyűjtsenek adományokat, hiszen már mindenkinek eldicsekedett a nagylelkűségükkel. Macedóniában is beszámolt a nagylelkűségükről, és most attól tart, hogy amikor megérkeznek Korinthusba, azt találja majd, hogy a korinthusiak semmit sem tettek még az ügy érdekében, és ez rá nézve is nagyon kellemetlen lesz, sőt a korinthusiak is nagyon kellemetlenül fogják magukat érezni emiatt.

5-ös vers. Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány.

Pál nem akarta, hogy a korinthusiak akkor gyűjtsenek adományokat, amikor már ő is ott van Korinthusban; szerette volna, ha mindez még érkezése előtt megtörténik. Pál számára mindez azért volt nagyon fontos, mert nem akarta, hogy azzal gyanúsítsák őt és a szolgálatát, hogy az egész csak a pénzért csinálja. Pál ezért ezen a területen különösen nagy óvatossággal járt el, mert semmiféleképpen sem szeretett volna szégyent hozni Jézusra.

Sajnos azonban napjainkban is vannak olyanok, akik bizony megszegényítik Jézus Krisztus nevét azáltal, hogy túlságosan nagy hangsúlyt fektetnek az adakozásra. És persze számos módszer létezik Isten nyájának megkopasztására. Sajnos egyes ravasz evangélisták minden lehetséges módszert feltártak már, sőt, egyre újabbakkal állnak elő.

Pál azonban nem akarta, hogy azzal vádolják, kiszipolyozza a gyülekezetet. Ezért inkább előreküldött néhány embert, hogy az adományok már össze legyenek gyűjtve, mire ő odaér. Így majd csak egyszerűen átveheti azokat, és elviheti a jeruzsálemi gyülekezetnek. Pál tehát nem akart ott lenni Korinthusban, amikor az adományokat gyűjtötték.

Valóban nagyon kínos, amikor az embernek a nevét felhasználják pénzgyűjtésre. Néhány évvel ezelőtt a Hawaii-szigeteken tanítottam, meghívtak ugyanis egy konferenciára. Már az első este az történt, hogy az alkalom alatt, amikor elérkezett az adakozás ideje, valaki tíz percen át beszélt arról, hogy én, vagyis Chuck, az ő szeretett testvérük, eljöttem őket meglátogatni, de a repülőjegyem nagyon sokba került, és egyébként is: nagyon szeretnének engem minden jóval ellátni, amíg itt vagyok. Ezért kéri a jelenlévőket, hogy nagyon bőkezűen adakozzanak, hogy Chuck, vagyis én, semmiben ne szenvedjek hiányt, amíg Hawaii-szigeteken tartózkodik. Én

pedig ott ültem a színpadon, és szörnyen kínosan éreztem magam. Úgyhogy amikor végre átadták nekem a szót, akkor azt mondtam: „Nagyra értékelem azt, amit a ti testvéretek mondott erről a szegény Chuckról, de szeretném, ha tudnátok, hogy egy fillért sem fogadok el azért, hogy eljöjtem ide tanítani. Az én édesapám ugyanis hihetetlenül gazdag, és minden szükségletemről gondoskodik. Ezért nem kell az emberektől függnöm, nem kell arra várnom, hogy ők töltsék be a szükségleteimet. Az édesapám hihetetlenül gazdag, és nagyon jól törődik velem: betölti a szükségleteimet, költhetek a bankszámlájáról. Úgyhogy ha szeretnétek adakozni, akkor az rendben van. De ne szegény Chucknak adakozzatok, ő ugyanis egy fillért nem fogad majd el abból, amit összegyűjtötök, mert nem azért jött, hogy elvegyen, hanem azért, hogy adjon.” Tény azonban, hogy a helyzet nagyon kínos volt.

Nem szeretem, amikor az én nevemet használják mintegy csaliként, hogy arra indítsák az embereket, hogy adakozzanak. Én az én édesapámban, az én Mennyei Atyámban bízom, abban, hogy Ő betölti minden szükségletemet. És Ő valóban nagyon hűséges ebben. Ezért igyekszem Pál példáját követni az adakozást illetően. Mindig nagyon zavart, hogy egyes gyülekezetek túlságosan nagy hangsúlyt fektetnek az adakozásra. Talán ezért is van az, hogy én pedig mondhatni átestem a ló másik oldalára, és nagyon keveset beszélek az adakozásról. Ezért nem beszélünk a gyülekezet felmerülő szükségleteiről, mert nem az emberektől várjuk a segítséget, hanem Istentől. Ő megad nekünk mindent, ami a szolgálathoz szükséges, és amikor Isten vezet bennünket, Ő mindig el is lát bennünket mindazzal, amire szükségünk van. Nagyon gyanakvóan tekintek azokra, akik azt mondják, hogy az Úr egy hatalmas szolgálatba vezette őket, amit most kénytelenek lesznek feladni, ha az emberek nem hajlandóak adakozni - vagyis mintegy pénzzel kisegíteni Istent. Bennem nem olyan kép él Istenről, hogy Ő hétről hétre a csőd szélén lebeg, és már-már arra készül, hogy leállítsa a szolgálatait, hacsak nem jönnek végre olyan emberek, akik hajlandók Őt megmenteni és kihúzni szörnyű anyagi helyzetéből.

Pálnak is ez volt a hozzáállása. Nem akarta, hogy a korinthusiak akkor gyűjtsenek adományt, amikor ő is jelen van. Nem akart semmiféle hangsúlyt fektetni a pénzre, ezért kérte arra a korinthusiakat, hogy még megérkezése előtt gyűjtsék össze az adományokat.

Az adakozást illetően Pál megemlíti egy nagyon érdekes Istentől származó alapelvet, egy szellemi törvényt, mely azért érdekes, mert néha nehéz megértenünk, hogyan is működhet ez a gyakorlatban. Bevallom, hogy magam sem értem, hogyan működik ez, azt azonban tudom, hogy működik. Ugyanezt tapasztalom a fizika törvényeivel is. Sok olyan törvényszerűség van, amely működik, de nem tudjuk megmagyarázni, hogy hogyan működik vagy miért. Például tudok egy keveset a mágnesesség törvényéről; tudom, hogy az azonos pólusok taszítják, az

ellentétes pólusok pedig vonzzák egymást. Azt azonban nem tudom megmondani, hogy az azonos pólusok miért taszítják egymást; és miért van az, hogy az ellentétes pólusok vonzzák egymást. Nem tudom. Azt tudom azonban, hogy ez így van. Azzal már kisfiúként is tisztában voltam, hogy amikor fogtam egy mágneset, akkor egy bizonyos távolságon belül valamiféle láthatatlan erővel magához vonzotta az asztalon található szöveget. Később a fizikaórán megtanultam, hogy ez azért van, mert az ellentétes pólusok vonzzák egymást. Most már tudom, hogy ez valóban így van, de hogy miért van így, azt nem tudnám megmagyarázni.

Az elektromosságról is tudok már egyet-mást, annyit legalábbis mindenképpen, hogy nem nyúlok a konnektorba. Ugye azt is tudom, hogy vezetékek közvetítik például az elektromos áramot, bár ennek a jelenségnek sem ismerem a legapróbb részleteivel. Ezen kívül vannak ismereteim a soros és a párhuzamos kapcsolásra vonatkozóan, bár a részletekkel itt sem vagyok igazán tisztában. De a megfigyelhető törvényszerűségeket ismerem, és ezért megfelelően tudom alkalmazni őket. Azzal is tisztában vagyok, hogy valóban létezik gravitációs erő, ezért eszembe se jut úgy tenni, mintha nem létezne, bár ennek sem értem minden részletét.

Ugyanezt mondhatjuk el a szellemi törvényekről is, amelyeket Isten felállított a világegyetemben. Bár nem tudom megmagyarázni, hogyan működnek ezek a szellemi törvények, de azt tudom, hogy működnek. Ezért az ember megtanulja, hogy ezeket a törvényeket az életében figyelembe kell vennie, és megtanulja azt is, hogy milyen eredményekkel jár egy-egy törvény betartása.

Tudom, hogy létezik egy szellemi törvény, amely így szól: „Adjatok, és adatik nektek. Jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe.” Azt azonban nem tudom megmagyarázni, hogy ez a szellemi törvény hogyan működik. Hogyan lehetséges az, hogy minél többet adunk Istennek, annál többet kapunk Tőle. A hatos versben Pál is ezt a szellemi törvényt említi. Azt írja:

6. Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

Ez tehát egy szellemi törvényszerűség, és az, amit itt Pál ír róla egy kicsit érthetőbbé teszi számomra, hogyan is működhet tulajdonképpen. Ha búzát vetek, logikus, hogy minél több magot vetek el, annál nagyobb termés várható. Ha azonban csak néhány magot szórok el itt-ott-amott, akkor sokkal kevesebb terem; nem lesz olyan bőséges az aratás. Ha viszont nagylelkűen vetek, nagylelkűen is aratok. Pál tehát itt egy olyan párhuzamot használ, amely számomra

érthetőbbé teszi ennek a törvényszerűségnek a működését. Hogyan is lehetséges az, hogy mennél többet adok, annál többet kapok.

Pál tehát a hatos versben az adakozás törvényszerűségét fogalmazza meg. Azt mondja: „*Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.*” Ez egy Istentől származó törvény.

Nagyon érdekes, hogy ez az egyetlen olyan törvény, amellyel kapcsolatban Isten bátorít bennünket, hogy próbáljuk ki és bizonyosodjunk meg afelől, hogy valóban működik. Az Malakiás 3.10-ben azt mondja az Úr: „*Tegyetek próbára engem - mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.*” Akkor látjuk meg, hogy ez valóban igaz, amikor tizedet adunk az Úrnak és adományokat.

Létezik tehát ez a szellemi törvény, és tudom, hogy működik, bár nem tudom megmagyarázni, hogy hogyan. De azt bizton állíthatom, hogy működik. Isten maga kér bennünket arra, hogy próbáljuk ki, és akkor meglátjuk, hogy működik. Az adakozás az egyetlen olyan terület mellyel kapcsolatban Isten erre buzdít minket.

7-es vers: Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Isten a jókedvű, vagy ahogy a görög eredetiben szerepel: a vidám adakozót szereti. Isten személyes sértésnek veszi, ha valaki keserű szájjal ad Neki valamit. Ha én lennék Isten, én is annak venném. Hiszen amikor azt látom, hogy valaki kelletlenül, nem szívesen ad nekem valamit, akkor bennem is azonnal az fogalmazódik meg, hogy: „Csak tartsd meg magadnak, így nem kell, nem szeretem a feltételhez kötött ajándékokat.” Be kell vallanom, hogy nem szívesen kérdőjelezem meg az emberek indíttatását, de néha előfordul, amikor valaki ad valamit a gyülekezetnek, hogy közben valahogy elszólja magát, és azt mondja például: „Ezt a széket a nagymamámtól örököltük, de nincs rá szükségünk. Viszont eldobni sem akarjuk, úgyhogy gondoltuk: a gyülekezetnek adjuk.” Kiderül, hogy az egész igazából csak arról szól, hogy mi őrizzük meg számukra a széket a nagymamájuk emlékére.

Isten nem akarja, hogy kelletlenül adjunk neki bármit is. Nem akarja, hogy olyan legyen a hozzáállásunk, hogy: „Na jó, Istenem, ha nagyon muszáj, akkor ezt most Neked adom.” Mert ha így adjuk, Isten is azt mondja: „Tudod mit? Inkább tartsd meg. Nekem erre nincs szükségem, és így nem is akarom, hogy ezt nekem add.”

Isten azt sem szeretné, ha kényszerűségből adakoznánk, azért, mert valaki nyomás alá helyezett bennünket. Isten nem akarja, hogy kényszerűségből adjunk; például csak azért, mert mindenki figyel minket.

Tehát mindig vidáman, jókedvűen adjuk azt, amit Istennek adunk, mert az ilyen adományt szereti és becsüli igazán. Ha azonban csak kényszerűségből vagy kedvetlenül adakoznál, akkor inkább tartsd meg az adományodat. Neked is jobb lesz úgy. Csak azt add, amit Isten iránti szeretetből, jókedvvel tudsz adni. Tehát *mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében.*

8-as vers. *Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt, mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.*

Ez Isten ígérete. Ne feledjük, hogy Isten soha nem marad adósunk. A Róma 11.35-ben ezt írja az Ige: „*Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie.*” A Lukács 6.38-ban pedig maga Jézus mondja: „*Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe.*” Mert Isten senkinek nem marad adósa. Istennek tehát hatalma van arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, és minden szükségletekről gondoskodjon.

9. *Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.”*

Itt Pál néhány zsoltárból idéz.

10. *Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megszorítja „igazságotok gyümölcsét”.*

Pál tehát azt mondja, hogy: „Isten, aki magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, szaporítsa meg a ti gyümölcsötöket is.”

11. *Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt, általunk.*

Pál azt mondja: „*Árassza ki rátok Isten kimondhatatlan gazdagságát.*”

12. Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.

Vagyis: kettős rendeltetése van. Egyrészt kielégíti az emberek szükségleteit, másrészt sokakat hálaadásra indít az Isten iránt. „Amikor az emberek megkapják adományaitokat” - mondja Pál a korinthusiaknak -, akkor hálát adnak a szívükben Istennek. Így az adakozásokkal Isten dicséretére indítjátok őket.” Szerintem csodálatos így tekinteni az adakozásra. Hiszen adományunkkal egyrészt megáldunk másokat, másrészt ezek az emberek hálát adnak majd Istennek az áldásokért. Így az adományunk egyrészt megelégteti az emberek szükségleteit, másrészt pedig arra indítja őket, hogy dicsérjék és áldják az Atyát.

13. Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik az Istent, azért az engedelmességért, amellyel a Krisztus evangéliumáról vallást tesznek, és azért a jószívűségetekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul.

14. És ők könyörögnek is értetek, és vágyódnak utánatok, mivel Isten jósága bőven kiáradt rátok.

15. Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

Egyrészt tehát arról van itt szó, hogy mi adunk Istennek, másrészt azonban ne feledjük, hogy Isten mit adott nekünk Kaptunk tőle egy kimondhatatlan ajándékot Jézus Krisztus személyében. És mi indította Istent arra, hogy nekünk adja a Fiát? Az irántunk való szeretete. Ezért ha adakozunk, tegyük azt szeretetből. Ez az egyetlen elfogadható indíték. Adjatok Isten iránti szeretetből. Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a szívében. Annyit adj, amennyit jókedvűen adni tudsz, és az Úr gazdagon megáld Téged mindezért.

Ezek az adakozásra vonatkozó szabályok. Nagyon vágyom arra, hogy a mi gyülekezetünkben is ezek a szabályok valósuljanak meg. Ne adjatok ennek a gyülekezetnek, ha erre nem Isten szeretete indít benneteket. És úgy adjon mindenki, ahogy azt előre eldöntötte a szívében, és ne kényszerből, ne érezze azt, hogy muszáj adnia. Mi soha nem fogunk megkeresni téged, és soha nem kérünk meg könyörögve, hogy Isten munkáját pénzzel támogasd. Inkább bezárjuk kapuinkat, mintsem hogy ezt tegyük. Ha egyre inkább romlani kezd az anyagi helyzetünk, és esetleg a csőd szélére kerülünk, akkor sem fogunk levelet küldözgetni neked, könyörögve, hogy segíts, hogy fennmaradhassunk. Egyszerűen csak

bezárjuk kapuinkat, én pedig lehet, hogy elköltözöm a Hawaii-szigetekre. Úgyhogy nem kell bennünket sajnálni.

Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért! Szeretetből olyan sok mindent adott nekünk. Egyrészt egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, és Krisztuson keresztül még további ajándékokat is adott nekünk. Reménységet, ahogy várjuk az Ő országának eljövételét. És micsoda kincseket, micsoda gazdagságot kaptunk Tőle! Mindez a miénk Jézus Krisztus által.

Isten tehát nekünk adta egyszülött Fiát, Jézus Krisztust; de Jézus Krisztuson keresztül még olyan sok minden mást is: kegyelmet és békességet. Ezek Isten dicsőséges ajándékai. Mindez Jézus Krisztusban lehet a miénk. Jézus Krisztus tehát a legcsodálatosabb ajándék, rajta keresztül azonban még nagyon sok más ajándékot is ad nekünk Isten.

Ezzel lezárul az a rész Pál levelében, amelyben a jeruzsálemi elszegényedett szentek részére való adománygyűjtésről beszélt, és most más kérdéskörökre tér rá, és nagyon komoly témákat érint.

A 10. fejezetben Pál ismét apostoli mivoltával foglalkozik, amelyet egyesek a korinthusi gyülekezetben megkérdőjeleztek. Sőt mi több, ez a csoport megpróbálta a gyülekezet többi tagját is Pál ellen fordítani.

A megoszlás mindig nagyon szomorú dolog egy gyülekezetben. Az emberek ilyenkor egy másik embert vagy egy meghatározott tanítást emelnek piedesztálra Jézus Krisztus helyett. Sokszor, amikor valaki megoszlást támaszt a gyülekezetben és a maga új elképzeléseit kívánja megvalósítani, saját elgondolásainak létjogosultságát úgy próbálja alátámasztani, hogy a régi dolgokat igyekszik a földre tiporni.

Az effajta súrlódások a korinthusi gyülekezetben is jelen voltak, és ez egy szörnyű dolog Krisztus testén belül. A korinthusiak vádaskodtak, sőt egyesek kimondottan Pál ellen beszéltek. Ezért Pál most a megoszlást szító csoportokhoz szól a korinthusi gyülekezeten belül, és válaszol azoknak az ellene irányuló kritikájára is, akik mintegy önmagukat nevezték ki a gyülekezet szellemi vezetőjének.

Sajnos mindenfelé találkozunk olyan emberekkel, akik úgy viselkednek, mintha mindenkinél mélyebb rálátásuk lenne a szellemi dolgokra. Valahogy azt kommunikálják, hogy: „Hát testvérem, ha majd te is eljutsz arra a szintre, amelyen én vagyok, akkor megérted azokat a dolgokat, amelyeket én már értek. De mivel még nem vagy azon a szinten, nem vagy kész ezeknek a dolgoknak a befogadására. De ahogy majd egyre érettebbé válsz és növekszel, egyre jobban megérted Istennek ezeket a mély dolgait.” Úgy tesznek, mintha sokkal lelkitabek lennének, és sokkal nagyobb rálátásuk lenne a dolgokra, a többieket pedig lesajnálják. Az

ilyenek úgy próbálják előrevinni saját ügyüket, hogy közben másokat lerombolnak. Egy régi közmondás szerint „Aki sárral hajigál, magát piszkolja be.” És hozzátehetnénk, hogy egy idő után azon kapja magát, hogy elfogy lába alól a talaj.

Pált is sárral dobálták egyesek. Ezért az elkövetkező néhány fejezetben arra törekszik, hogy megvédje magát. Pedig ha valaki, akkor Pál igazán nem szorult rá arra, hogy védekezzen. Tragikus látni, hogy Pál rákényszerült arra, hogy megvédje magát; és ez számára is nagyon kellemetlen, hiszen most kénytelen kimondani bizonyos dolgokat, amikről nem akart beszélni, mert ezek csak az Úrra és rá tartoznak. Olyan dolgokról van szó, amelyeket Krisztusért állt ki szívesen és örömmel, és amelyeket nem kürtölt világgá. Most azonban mégis kénytelen nyilvánosságra hozni mindezt, mert a korinthusi gyülekezet egyes gonosz szándékú tagjai megkérdőjelezték apostoli létjogosultságát. Ezért kénytelen-kelletlen el kell árulnia néhány olyan dolgot, amelyek egyértelműen bizonyítják az apostoli mivoltát.

12. Korinthus 10.1. A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki - némelyek szerint - szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok.

Egyesek ugye ezzel vádolták Pált. Azt mondták róla, hogy a távollétében nagyon kemény leveleket tud írni, bezzeg, amikor itt van közöttük, akkor nagyon szelíd. Sőt azt is mondták róla, hogy szemtől szembe egy csúnya kis gebe, vagyis kicsúfolták a megjelenése miatt is. Pál külső megjelenéséről annyit tudhatunk, hogy alacsony volt, vastag szemöldökökkel, amelyek homlokán összeértek. Azt is tudjuk, hogy az orra görbe volt, a lábai pedig O alakúak. Tehát semmiképpen nem volt egy klasszikus szépség. Korinthusban egyesek azt állították róla, hogy első ránézésre semmi különleges nincs benne, de amikor távol van, megtáltosodik, egy Atlásszá válik. Ilyesmivel vádolták tehát Pált.

Nézzük csak meg még egyszer, mint mond Pál az első versben: *„A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki - némelyek szerint - szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok.”*

2. Kérlek titeket.

Vegyük észre, hogy Pál immáron másodszor mondja azt, hogy „Kérlek titeket.” Pál nem parancsol semmit a korinthusiaknak, hanem inkább kérleli őket.

2. *Kérlek titeket, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen erélyesnek lennem annak a meggyőződésnek az alapján, amellyel merészen akarok fellépni némelyekkel szemben, akik úgy vélekednek, hogy mi test szerint élünk.*

Egyesek a gyülekezetben azzal gyanúsították Pált, hogy a test szerint él. Láthatjuk tehát, hogy Pált nagyon sok mindennel vádolták keserűen. Pál itt arra figyelmezteti őket, hogy annak ellenére, hogy nem akar keményen eljárni velük, amikor újra ellátogat Korinthusba, de ha úgy látja szükségesnek, akkor erélyes lesz hozzájuk.

Pál így folytatja a 3. versben: *Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk.*

4. *Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erők az Isten kezében erődítmények lerombolására.*

5. *Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.*

Valóban fizikai testben élünk, a harcaink azonban alapvetően nem fizikai jellegűek. *„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk”* - írja Pál. Pál az Efezus 6.12-ben ezt írja: *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”* Az igazi csatáink tehát nem fizikai jellegűek, hanem szellemiek. Hiszen szellemi erők és hatalmak ellen harcolunk, és a szellemi harc állandóan folyik. Talán el sem tudjuk képzelni, milyen intenzitással folyik a szellemi harc mindenütt körülöttünk a világegyetemben.

Biztosan emlékeztek arra, amikor Dániel elhatározta, hogy az Urat keresi és imádkozni, illetve böjtölni fog. Huszonegy nappal később meglátogatta őt egy angyal, és a Dániel 10.12-14-ben ezt mondta Dánielnek: *„Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy rászántad magad a dolgok megértésére, megalázkodva Istened előtt, meghallotta szavadat Isten, és én a te szavaid miatt jöttem. A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig, de Mikáél, az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött. Ezért kellett ott maradnom a perzsa birodalomban, de most megjöttem, és elmondom neked, hogy mi fog történni népeddel az utolsó időben, mert ez a látomás is arról az időről szól.”*

Ezek az igeversek is szellemi harcra utalnak. Dániel ugye imádkozott és böjtölt, és választ várt az Úrtól, az Úr pedig mennyei követet küldött Dánielhez, akit azonban huszonegy napon át feltartóztatott a birodalom vezére, vagyis a sötétség erői, míg végül Mikáél kiszabadította.

Sokszor nem is tudatosítjuk, hogy micsoda szellemi harc dül körülöttünk a világegyetemben. Pedig jó lenne, ha tisztában lennénk vele, hiszen sokszor bennünket is megcsap a körülöttünk folyó szellemi harc szele. Ennek a szellemi harcnak melléktermékei lehetnek például olyan érzések, amelyeket nem is igazán tudunk megmagyarázni, nem igazán értjük őket. Arra gondolok például, hogy elkeseredünk, úgy érezzük, hogy nincs kiút, vagy egyfajta depresszióba süllyedünk; úgy érezzük, egyfajta nyomás nehezedik ránk. Az is elképzelhető, hogy egyszerűen nyugtalanok vagyunk, vagy teljesen reményünket veszítettük. Ezek az érzések bizony gyakran a körülöttünk dúló szellemi harc eredményei és melléktermékei.

Hatalmas csata dül az emberi lelkekért, mégpedig a Sátán és Isten Lelke között. A Sátán igyekszik saját irányítása alá helyezni az emberek lelkét és elméjét. Sokszor az ember a csata kellős közepén találja magát, amikor például éppen az ő lelkéért dül a harc. Az Úr Lelke már kopogtat szívének az ajtaján, a Sátán pedig tíz körömmel próbál hozzá ragaszkodni. A háttérben tehát egy nagyon komoly szellemi harc folyik, amelyet hívő keresztényként mindenképpen tudatosítanunk kell ahhoz, hogy győzedelmes életet élhessünk. Az egyik problémánk általában az, hogy nem mindig ismerjük fel, amikor a Sátán támad. Sokszor hajlamosak vagyunk önmagunkban keresni a hibát. Azt mondjuk: én már csak ilyen vagyok; vagy: egyszerűen csak bal lábbal keltem fel ma reggel. Vagy azt mondjuk: hát, van, amikor egyszerűen rossz kedvem van, el kell fogadnod, meg kell bocsátanod. Lehet, hogy észre sem vesszük, hogy éppen egy szellemi támadás alatt állunk. És mivel nem tudatosítjuk ezt, éljük tovább az életünket, ahelyett, hogy ellenállnánk a Sátánnak.

A Jakab 4.7-ben azt olvashatjuk, hogy *„Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”* Ahhoz azonban, hogy ellent tudjunk állni a Sátánnak, először fel kell ismernünk, hogy ő támad bennünket. Először tehát fel kell ismerünk, hogy támadás alatt állunk egy adott pillanatban, hogy az ellenség támad bennünket. Amikor rádöbbenek arra, hogy szellemi támadásról van szó, a második fontos lépés az, hogy ellenálljak a Sátánnak. Amikor Jézus Krisztus nevében ellenállok a Sátánnak, ő elfut tőlem. De a győzelem kulcsa a harmadik lépés: amikor örvendezni kezdek abban, hogy az Úr legyőzte a sötétség hatalmait. És ahogy örvendezek, azt találom, hogy eltűnik a depresszióm, és már nem vagyok ingerült; és valóban megélem azt a győzelmet,

amely az enyém Krisztusban. És mennyire más is lesz a napom, hogyha ezt a győzelmet megragadva ellenállok a Sátánnak! Oly sokszor azonban mintegy megadjuk magunkat a sorsunknak, hagyjuk, hogy az ellenség jól összeverjen bennünket, és csak lehajtott fejjel éljük az életünket, szörnyen érezzük magunkat, és nem tudjuk, hogy miért. Közben pedig panaszkodunk Istennek, hogy szörnyen mennek a dolgok. És nem vesszük észre, hogy a Sátán egy támadásáról van szó ellenünk, az otthonunk ellen, a családuknk ellen. És bizony ez a támadás nagyon sok formában jelentkezhet.

Visszatérve tehát Pál leveléhez: ugye Pál azt írja, hogy: *„Testben élünk, de nem test szerint hadakozunk.* A mi harcunk szellemi jellegű, és ezért szellemi fegyverekre van szükségünk. Isten pedig megadja nekünk a szükséges szellemi fegyvereket.”

Az Efezus 6-ban is arról ír Pál, hogy miután felismertük, hogy körülöttünk is egy szellemi harc dül, 11-es vers: *„Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. 14. Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve az igazság páncélját. 15. Felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. 16. Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. 17. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.”* Majd Pál még mindehhez hozzáteszi: 18. *„Minden imádságotokban és könyörgéseetekben imádkozzatok mindenkör a Lélek által. Éppen ezért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”*

A szellemi harcot tehát nem vívhatjuk testi fegyverekkel, hanem csak szellemi fegyverekkel. A hit, Isten Igéje és az imádság mind ilyen fegyverek. Ezekkel a fegyverekkel győzhetjük le az ellenséget. Isten gyermekeként egyikünknek sem kell tovább engednie, hogy a Sátán gyötörjön bennünket. Jézus Krisztus által hatalmunk van arra, hogy elüldözzük az ellenséget. Amikor fogjuk azt a győzelmet, amelyet Jézus Krisztus kivívott a kereszten, és így állunk ellen a Sátánnak, kénytelen lesz elmenekülni. *„Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”* Ezt olvassuk a Jakab 4.7-ben, majd a 8-as versben: *„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.”* Sokszor ott követjük el a hibát, hogy nem szellemi fegyverekkel harcolunk az ellenség ellen, hanem testi fegyverekkel.

Például azt mondom, hogy: *„Ma végre kezembe veszem ezt a helyzetet, és majd valahogy kirántom magam a depresszióból.”* A saját testies elképzeléseinkkel és módszereinkkel jövünk tehát, ahelyett, hogy azokat a szellemi fegyvereket használnánk, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott. Ha a saját erőmmel próbálok az ördöggel szembeszállni, akkor az egész életem egy hatalmas, fárasztó csata lesz, amelyben görcsösen

próbálok harcolni, és a saját erőmből elüldözni a Sátánt. Ő azonban folyamatosan gyötör engem, hiszen a saját erőmből meglehetősen sikertelenül próbálkozom.

2. Korinthus 10.4. *Hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására.*

Az imán keresztül tehát ezt tudjuk elérni. Lerombolhatjuk az ellenség erődítményeit. A szellemi harc színtere bizony gyakran az ember elméje, gondolatai. A Sátán az elménket támadja, ott zajlik a szellemi harc. A gondolatainkban kérdőjelezi meg a Sátán Istent, és azt mondja: „Vajon tényleg azt mondta Isten, hogy... Vajon tudja-e Isten, hogy... Vajon látja-e Isten, hogy ... Vajon Isten valóban bölcs-e?” És sokszor bizony engedjük, hogy megtévesszen minket a Sátán. Elhisszük neki, hogy Isten levette rólunk a szemét, különben ezeket a dolgokat látván, nem nézné őket tétlenül.

Vagy például, valami bűn van az életünkben, de mivel Isten nem sújt le ránk, ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy nem is látja a bűnünket. De becsapjuk önmagunkat, ha azt gondoljuk, hogy zavartalanul vétkezhetünk, hogy Isten ezt nem veszi észre. Úgy tűnhet tehát, hogy a bűnünkben is nagyon jól élédegélhetünk, ne feledjünk azonban, hogy az igazság malmai lassan, de alaposan őrölnék, és egy napon minden kiderül majd.

A Sátán igyekszik bizonyos gondolatokat, elképzeléseket, vágyakat ültetni az elménkbe. A kérdés az, hogy én mit kezdek ezekkel? Fogom, és elkezdem őket dédelgetni? Fogom azt a bizonyos vágyat, és átadom magam a gondolataimnak, beleélem magam azokba? Arról álmodozok, hogy tényleg, milyen jó és tökéletes is lenne ez, mennyire boldog lennék akkor? Ahogy egyre jobban elkezdjük dédelgetni ezeket a vágyakat, a Sátán bizony fel tudja őket használni ellenünk arra, hogy elgáncsoljon bennünket.

Ugye egyesek szerint elég, ha megfogalmazzuk vágyainkat, nagyon erősen gondolunk rájuk, leírjuk őket egy papírra, majd kiragasztjuk a tükörrre, és reggelente borotválkozás közben ezeket olvasgatjuk. Sőt képzeljük bele magunkat abba, amire vágyunk. Képzeljük el, hogy ügyvezető igazgatók vagyunk stb. Azt mondják, hogy ahogy az ember mindezt megjeleníti a lelki szemei előtt, a tudatalatti működésbe lép, és terveket dolgoz ki arra nézve, hogyan lehetne vágyainkat a gyakorlatban megvalósítani. Ezt használja fel a Sátán is, amikor az ember egyre inkább eljátszogat ezekkel a gondolatokkal, beleképzele magát az adott helyzetbe. Ilyenkor az ember tudat alatt már elkezd azon gondolkodni, hogy hogyan lehetne mindezt megvalósítani. És

hirtelen azon kapja magát, hogy valami olyat tesz, amiről soha nem gondolta volna, hogy képes lenne rá.

De minden az ember fejében kezdődött, először ott tette meg. Jézus is erre utalt, amikor azt mondja a Máté 5.27-28-ban: *„Hallottátok, hogy megmondattok: ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.”*

Mert az egész a fejünkben kezdődik, amikor elképzelünk egy adott szituációt, és egyre inkább beleéljük magunkat. Ezzel már lényegében elindultunk a megvalósítás útján. A fejünkben már megtettük azt, amit elképzeltünk. Ezért kell a harcot már az elménkben megharcolnunk. Ezért van szükségünk szellemi fegyvereke, hogy minden gondolatunkat, minden jelentkező vágyunkat foglyul ejthessünk a Krisztus iránti engedelmességnek, elvetve minden olyan gondolatot, amely Isten törvénye ellen szól. Ne játszadozzunk el tehát olyan gondolatokkal, amelyekről tudjuk, hogy nem Istentől származnak, hanem szabaduljunk meg tőlük! Ne játszadozzunk az ilyen gondolatokkal, mert a végzetünket okozhatják!

A mi fegyvereink tehát szellemi jellegűek, és nagy szükségünk van rájuk ahhoz, hogy a szellemi harcot megvívhassuk. Igen, testben élünk, de az igazi harc mégsem testi. Az igazi csata az elménkben dül, mégpedig az elménk irányításáért. Ha testiesen gondolkodom, romlottságot aratok, de ha a Lélek szerint gondolkodom, akkor a Szentlélek által életet, örömet, békességet arathatok. A csata tehát az elménkért folyik. A Sátán szeretné foglyul ejteni az elménket, ezért érdemes tisztában lenni azzal, hogy milyen eszközök állnak napjainkban a rendelkezésére ahhoz, hogy rabul ejtse az elménket, és hogy bizonyos dolgokat elültessen a fejünkben - olyan dolgokat, amelyek egyre távolabb visznek bennünket Istentől.

Elég, ha megnézzük, hogy a pornográfia milyen mennyiségben áll ma rendelkezésünkre, és milyen elérhető közelségben van. A Sátán szinte túlórázik, hogy egyre több olyan anyagot gyártson, amellyel rabul ejtheti az elménket, és beindíthatja a fantáziánkat. Nekünk azonban meg kell állnunk a Szentlélek erejével az ellenség támadásaival szemben, különben mi is a saját testiességünk rabjaivá válunk.

Nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy milyen nehéz ezt megvalósítani. Nem könnyű a mai világban egy Isten szerint való életet élni, hiszen a világ minden istentelen nyomása, amely igyekszik rád nehezíteni, ez ellen szól. Ahhoz, hogy megálljunk nem elegendő saját erőnk. Élnünk kell azokkal a fegyverekkel, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott. Pál is erre bátorítja az efezusiakat. Az Efezus 6.13-ban azt mondja: *„Vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.”* 14. eleje:

„Álljatok meg tehát.” Isten jól tudja, hogy van amikor csak ennyire vagyunk képesek. A Sátán támadásakor sokszor az is csoda, hogy egyáltalán még állok. Csak Isten kegyelmének köszönhetően állhatok meg, mert a Sátán mindent megpróbál, hogy a földre tiporhasson és elpusztíthasson bennünket.

2. Korinthus 10.6. *És készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, amikor teljességgel jut a ti engedelmességetek.* - írja Pál.

Pál tehát megint azokra utal a korinthusi gyülekezetben, akiket esetleg meg kell majd büntetniük engedetlenségükért.

2. Korinthus. 10.7. a Károli fordítás szerint: *A szem előtt valókra néztek?*

Ezt a kérdést intézi hozzájuk Pál arra utalva, hogy egyesek a korinthusi gyülekezetben kicsúfolták őt a kinézete miatt. Azt mondták róla, hogy egy kis gyenge, hitvány valaki, és megvetendő, amit mond. Pál tehát azt mondja:

7. A szem előtt valókra néztek? Ha valaki meg van győződve arról, hogy ő a Krisztusé, azt is gondolja meg önmagában, hogy amint ő Krisztusé, ugyan úgy mi is.

Egyesek a gyülekezetben azt mondogatták, hogy ők az Úrtól vannak. Erre Pál azt mondja: „Igen, mi is az Úrtól vagyunk.” Ezek az emberek azt mondogatták, hogy bennük Krisztus értelme van. Az 1. Korinthus 2.16-ban azonban Pál azt írja, hogy: „Bennünk is a Krisztus értelme van.” Ezek az emberek azt állították, hogy kinyilatkoztatást kaptak az Úrtól, és Pál válasza erre az, hogy „Én is kaptam az Úrtól kinyilatkoztatást.” Pál tehát leszögezi, hogy ha valaki azt mondja, ő Krisztusé, ne feledje, hogy mi is Krisztuséi vagyunk.

8. Mert ha kissé túlozva dicsekszem is a hatalmunkkal, amelyet az Úr építésetekre, és nem rombolásokra adott, nem szégyenülök meg.

Pál az Úrtól arra kapott hatalmat, hogy építse Krisztus testét. Vigyázzunk, mert veszélyes az, amikor valaki arra használja a hatalmát, hogy lerombolja Krisztus testét, hogy pusztítson. Pál itt azt mondja, hogy az az ajándék, amelyet az Úrtól kapott, nem azért adatott neki, hogy

általára romboljon, hanem azért, hogy építse Krisztus testét. Egyesek azonban a gyülekezetben azon igyekeztek, hogy lerombolják Krisztus testét.

9-es vers. *Nem akarva azt a látszatot kelteni, mintha levelemmel csak fenyegetnék titeket.*

10. *Mert leveleim, mondják, súlyosak és kemények ugyan, de testi megjelenése erőtlén és beszéde szárnalmas.*

11. *Azt pedig gondolja meg az ilyen ember, hogy amilyenek vagyunk a távollétünkben írt levelünk szavaiban, olyanok leszünk ottlétünkben tetteinkben is.*

Pál tehát azt mondja, hogy „Amikor meglátogatlak benneteket, bizony tetteim is súlyosak és kemények lesznek.” Pállal nem volt érdemes ujjat húzni. Amikor Ciprus szigetén járt első missziós útján az Apcsel 13-ban, találkozott ott egy Szergiusz Paulusz nevű helytartóval, akinek beszélt Jézus Krisztusról. Lakott azonban ott a szigeten egy Elimás nevű varázsló is, aki szembeszállt Pálékkal, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hitétől. Az Apcsel. 13.9-ben láthatjuk Pál reakcióját: *Pál megtelve a Szentlélekkel, erősen ránézett, és így szólt: „Te mindenféle csalással és gonoszással teli ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? Most íme, az Úr keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig.”* És az ember valóban megvakult. A helytartót pedig nagyon lenyűgözték a látottak.

Pál tehát a 2. Korinthus 10-ben is azt mondja, hogy: „Amilyenek vagyunk a távollétünkben írt levelünk szavaiban, olyanok leszünk akkor is, amikor meglátogatunk benneteket. Ahogy hatalmas van levelünknek, úgy lesz hatalmas tetteinknek is, amikor eljövünk, hogy szembenézzünk azokkal, akik ellenünk szólnak.” Bizony, ha én is egyike lennék azoknak a korinthusi gyülekezetben, akik vádaskodtak Pállal szemben, ennek hallatán bizonyosan beteget jelentenék, és elhagynám a várost.

12. *Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják. De ezek nem veszik észre, hogy magukhoz mérik, és magukhoz hasonlítják önmagukat.*

Sokan beleesnek abba a hibába, hogy azt gondolják, nem is olyan rosszak másokhoz képest. Amikor egymáshoz hasonlítjuk magunkat, akár arra a következtetésre is juthatunk, hogy

igazán nagyszerűek vagyunk, és mindezt büszkén vesszük tudomásul. Pedig csak azért vonhatunk le ilyen következtetést, mert magunkat valaki máshoz hasonlítottuk.

A Károli fordításban Pál hozzáteszi, hogy akik ezt teszik, nem okosan cselekszenek. Vajon miért? Azért, mert a mi mércénk nem egy embertársunk, hanem maga Jézus Krisztus. Isten nem arra hív el bennünket, hogy olyanok legyünk, mint a többi ember, hanem hogy olyanokká váljunk, mint Jézus Krisztus. Ha egy másik emberhez hasonlítom magamat, lehet, hogy azt gondolom, hogy jó ember vagyok. Jézus Krisztushoz viszonyítva azonban rádöbbenek, hogy bűnös vagyok, és Isten segítségére van szükségem. Korinthusban is voltak tehát olyanok, akik felfuvalkodtak, mert önmagukat másokhoz hasonlították. De egyáltalán nem bölcs dolog ezt tenni. Azért imádkozom, hogy ne essünk bele ebbe a hibába, és ne embertársainkat, hanem Jézus Krisztust tekintsük a mércének.

A János 16.8-ban egy nagyon érdekes igeverset találunk. Itt Jézus azt mondja: „*amikor eljön a Szentlélek, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.*” Majd így folytatja a 9. versben: „*A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.*” Ez azért érdekes, mert mi azt várnánk, hogy Jézus azt mondja: a bűn az, hogy hazudoznak, hogy csalnak, hogy bálványimádók, hogy házasságtörők, hogy gyilkosok. Jézus ehelyett azt mondja: „*A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.*” Miért? Mert Jézus a halálával minden bűnért kifizette az árat. Vagyis az embert egyetlen bűn ítélheti kárhozatra: Jézus Krisztus elutasításának bűne. Jézus nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse azt. A világ már ítélet alatt állt, mégpedig azért, mert a világosság eljött a földre, az emberek azonban nem akartak kijönni a világosságra.

A 10-es versben Jézus így folytatja: „*Az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem.*” Ez is egy rendkívül érdekes kijelentés. Miért azonosítja Jézus az igazságot – az igaz mivoltot – az ő mennybemenetelével? Azért, mert amikor Jézus Krisztus tanítványai szeme láttára felment a mennybe, Isten kijelentette a világ előtt, hogy csak ez a fajta igazság – igaz volt – juthat be a mennybe, ennél kevesebb nem. Ha tehát szeretnél bejutni a mennybe, tudnod kell, hogy Isten akkor enged be a mennybe, ha ennyire igaz vagy. Erre persze mondhatnád: „Jaj nekem, végem van! Soha nem kerülök be!” De ez nem így van. Mert ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük, akkor Isten nekünk adja Jézus Krisztus igazságát.

Ez egyben azt is jelenti, hogy a cselekedeteim ebben nem segítenek. Hiába igyekszem cselekedetek által bejutni a mennybe. Jézus Krisztus ugyanis olyan magasra helyezi a mércét, hogy nem tudom azt a saját erőmből elérni. Az igazságot (igaz voltot) tehát ajándékként kell elfogadnom Istentől, aki a kegyelméből adja azt nekem. Jézus tehát azt mondja a János 16.10-

ben: „Az igazság az, hogy én az Atyához megyek.” Ezek szerint Jézus Krisztus az igazság mércéje. Őhöz kell hasonlítani magunkat, nem pedig egymáshoz. Térjünk vissza Pál leveléhez.

12. Korinthus 10.13. *Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet az Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is.*

14. *Mert mi nem mentünk túl a nekünk kiszabott határon, mint akik nem jutnak el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliumával.*

15. *Nem dicsekszünk mértéktelenül mások fáradozásával, de reméljük, hogy hitetek megnövekedésével naggyá leszünk közöttetek a mi munkaterületünkön.*

Pál is azt mondja tehát, hogy ő nem fogja magát másokhoz hasonlítani. Az a munka, amelyet közöttük végzett, önmagáért beszél. A közöttük való fáradozása a mérce. Pál azt írja, hogy: „A ti bizonyágtételek, annak a ténye, hogy Istent követitek és hisztek Krisztusban igazolja a szolgálatom hitelességét. Ti vagytok az én szolgálatom gyümölcse. Ti magatok szolgáltok bizonyítékul arra, hogy szolgálatom igenis hiteles és van létjogosultsága.”

16. *Ennélfogva a rajtatok túl eső területeken is hirdetjük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt már elvégeztek.*

Pál itt a szolgálatáról beszél. Ő nem akart mindenfelé a mások által lerakott alapokra építeni. Nem abban volt érdekelt, hogy olyan területekre látogasson el, ahová már eljutott az evangélium. Ő oda akarta elvinni az evangéliumot, ahol még soha nem hallottak róla. És amikor Pál megérkezett Korinthusba, a korinthusiak sem hallották még az evangéliumot. De miután hallották az Úr evangéliumát, és elindult az Úr munkája Korinthusban, természetesen megjelentek azok, akik megpróbálták befeketíteni Pált, és felépíteni a saját kis szolgálatukat, és követőket gyűjteni maguk köré. Mindig ez történik, amikor az emberek látják, hogy valahol különlegesen csodálatos munkát végez az Úr - például őszintén állíthatom, hogy a mi gyülekezetünkben is, itt Dél-Californiában. Ennek láttán hirtelen az ország minden táján több száz lelkipásztor érzi úgy, hogy erre a környékre hívja őt Isten. Sőt lehet, hogy abban a reményben jönnek, hogy kivonják az embereket ebből a gyülekezetből, hogy maguk köré gyűjtsék őket. Vagy esetleg abban reménykednek, hogy nekik is jut valami ebből a bő termésből. Pedig nagyon érdekes, hogy szinte minden héten kapunk leveleket, sőt

telefonhívásokat is az ország minden tájáról, amelyben arra kérnek bennünket, hogy a mienkéhez hasonló szolgálatot hozzunk létre az ő környékükön is. Évente több száz ilyen kérdéssel fordulnak hozzánk. Az ország sok-sok területén kívánják az emberek: „Bárcsak nálunk is lenne valami ilyesmi, mint a Golgota, ahol egyszerűen csak Isten Igéjét tanítják.” De miért van ez így? Isten valahogy senkit nem hív azokra a területekre, ahol még nem léteznek ilyen szolgálatok? Nyilván nem erről van szó, de azért érdekes, hogy sokan mégis olyan területekre éreznek elhívást, ahol már létrehoztak ehhez hasonló szolgálatokat. Például előfordulhat, hogy valaki úgy érzi, hogy itt, öt utcányival lejjebb, kell egy újabb gyülekezetet létrehoznia. Majd nekiáll a környező gyülekezeteket járni, és megpróbálja átcsalogatni magához a hívőket, mondván: „Persze a Golgota is jó, meg a többi gyülekezet is, de azért valami mégis hiányzik belőlük, és Isten arra hív bennünket, hogy ezt a hiányt pótoljuk.” De ez rendkívül szomorú, főleg ha belegondolok, hogy mennyi olyan terület van az országban, ahol viszont az emberek könyörögnek azért, hogy végre jöjjön valaki, aki Isten Igéjét tanítja nekik. Érdekes, hogy ezek az emberek nem oda, azokra a területekre éreznek elhívást.

Pál is ezzel szembesült tehát Korinthusban. Megjelentek azok, akik nem olyan területekre mentek, amelyeket még nem ért el Krisztus evangéliuma, hanem inkább a korinthusi gyülekezetbe látogattak el, és a Pál által lerakott alapokra kívántak építkezni.

Miért van az, hogy a gyülekezetből akarják elcsalogatni a már megtért embereket, ahelyett, hogy a tengerparton vagy a piactéren hirdetnék az evangéliumot a nem hívőknek, és őket próbálnák megnyerni? Pál azt mondta, hogy az igazolja a szolgálatának hitelességét, hogy olyan területekre megy, ahol még nem hallották az evangéliumot. Arra hívta el őt Isten, hogy oda menjen, ahol szükség van, nem pedig oda, ahol már elindult a munka. Arra hívta az Úr, hogy olyan területekre menjen, ahol látja a szükségét, hogy távoli tájakra vigye el az evangéliumot.

2. Korinthus 10.16. *Ennél fogva a rajtatok túl eső területeken is hirdettük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt már elvégeztek.*

17. *Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék,*

18. *mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.*

Vagyis nem az számít, hogy én mit gondolok magamról, hanem az számít, hogy Isten mit gondol rólam. És nem az számít igazán, hogy én mit állítok magamról, hanem az, hogy Isten mit

mond rólam. Az a fontos tehát, amit Isten mond. Az Ő elismerését, dicséretét keressük, ne pedig az emberekét!

Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék. Vagyis ne a saját erőlködéseinkkel dicsekedjünk, hanem azzal, amit az Úr tett. Nagyon sokszor kellemetlen helyzetbe kerülök, amikor az ország minden tájáról származó lelkipásztorokkal találkozom, akik megveregetik a vállamat, és azt mondják, hogy: „Te ott Kaliforniában, Costa Mesában valóban nagyszerű munkát végzel.” Erre én mindig kijavítom őket, mondván: „Igen, az Úr valóban bámulatos munkát végez ott Costa Mesában, és nekem megadatott az a megtiszteltetés, hogy figyelemmel kísérhetem az Ő munkáját.” Nem úgy tekintek erre a szolgálatra, mint olyan valamire, amit én vittem véghez. Isten pontosan tudja, hogy mire vagyok képes. Ő tudja, hogy képes vagyok jól összekuszálni a dolgokat. Ami itt történik, egyértelműen az Úr munkája. És ez gyönyörű. Nekünk pedig megadatott az az öröm és az az áldás, hogy láthatjuk, ahogy Isten munkálkodik. Aki tehát dicsekszik, az Úrral dicsekedjék, azzal, amit az Úr tett. Bárcsak nem az emberektől várnánk a dicséretet! Isten beleegyezésére vágyjunk, ne az emberekére! Az legyen a fontos, hogy Isten mit gondol rólunk és a szolgálatunkról. Igen, lehet, hogy az emberek istenítenek engem, és azt mondják, hogy csodálatos vagyok, de nem ez számít. Hiszen mi van akkor, ha tévednek? Engem az érdekel igazán, amit Isten mond rólam. Engem mindennél inkább az érdekel, hogy Istennek mi a véleménye rólam.